

§ 2. Kaucja obejmuje:

- I. W dziale ubezpieczeń życiowych:
 - a) rezerwę składek wraz z przeniesieniem składek, przypadająca na portfel polski (§ 1), obliczoną na koniec ostatniego roku sprawozdawczego, oraz
 - b) kwotę, którą każdorazowo dla poszczególnego zakładu ubezpieczeń oznaczy urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.
- II. W działach ubezpieczeń od nieszczęśliwych wypadków i odpowiedzialności prawnej:
 - a) conajmniej połowę składek zebranych w ostatnim roku sprawozdawczym na obszarach wymienionych w § 1, oraz
 - b) kwotę, którą każdorazowo oznaczy urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.
- III. W dziale ubezpieczeń przewozowych: conajmniej jedną czwartą część składek, zebranych w ostatnim roku sprawozdawczym na obszarach wymienionych w § 1.
- IV. W innych działach ubezpieczeń: conajmniej połowę składek zebranych w ostatnim roku sprawozdawczym na obszarach wymienionych w § 1.

Przy ustalaniu wysokości kaucji nie potrąca się udziału reasekuratorów.

Kaucja dla każdego poszczególnego działu ubezpieczeń nie może wynosić mniej niż 400.000 mk.

Zastrzega się wyznaczenie w poszczególnych wypadkach kaucji, przekraczającej normy zawarte w niniejszym artykule.

§ 3. Wysokość kaucji ustala corocznie urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń na podstawie danych z końca ubiegłego roku sprawozdawczego, przyczem oszacowuje na nowo walory złożone tytułem kaucji wedle kursu giełdowego, przy końcu ubiegłego roku.

Dane potrzebne do ustalania kaucji oraz plan pokrycia kaucji winny być dostarczane urzędowi nadzoru nad zakładami ubezpieczeń wraz ze zwyczajnym sprawozdaniem za ubiegły rok, w każdym razie nie później niż 30 kwietnia. W ubezpieczeniach życiowych winien odnośny rzeczoznawca (aktuarjusz) stwierdzić prawdziwość obliczenia rezerwy składek i przeniesienia składek.

W razie nieprzedłożenia w terminie danych potrzebnych do ustalania wysokości kaucji urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń oznaczy wysokość kaucji według swego uznania. W tym wypadku kaucja musi być złożona w gotówce.

§ 4. Pokrycie kaucji (§ 3 ust. 1) winno nastąpić w ciągu dwóch miesięcy po zakomunikowaniu zakładowi ubezpieczeń jej wysokości.

Kaucja może być złożona w gotówce, w walorach, mających pupilarne bezpieczeństwo na obszarach wymienionych w § 1 lub w wierzytelnościach zabezpieczonych hipotekami, posiadającymi bezpieczeństwo pupilarne.

Pożyczki i zaliczki poltowskie zalicza się na poczet kaucji.

§ 5. Urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń rozstrzyga czy zaoferowane pokrycie jest odpowiednie i w jakiej wartości należy je przyjąć.

Przy wierzytelnościach zabezpieczonych hipotecznie zakład ubezpieczeń jest obowiązany wykazać przy pomocy urzędowych dokumentów i opinii rzeczoznawców, że wierzytelność taka ma pupilarne bezpieczeństwo.

§ 6. Depozyty gotówkowe i papiery pupilarne mają być złożone w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej z oznaczeniem ich przeznaczenia.

Wymiana lub zwrot tych depozytów wymaga zezwolenia urzędu nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

Przy pokrywaniu kaucji wierzytelnościami hipotecznie zabezpieczonymi należy w księdze hipotecznej zastrzedz, że odnośna wierzytelność nie może ulegć żadnej zmianie, bez zezwolenia urzędu nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

Urzędowy odpis takiego zastrzeżenia należy przedłożyć urzędowi nadzoru nad zakładami ubezpieczeń.

Koszta zdeponowania kaucji i administrowania nią ponosi zakład ubezpieczeń.

Urząd nadzoru nad zakładami ubezpieczeń może zażądać zastąpienia przyjętego pokrycia kaucji innym, jeżeli pewność pokrycia stanie się wątpliwą.

§ 7. W razie niepokrycia kaucji w ciągu dwóch miesięcy po zakomunikowaniu zakładowi ubezpieczeń jej wysokości nastąpi zakaz działalności akwizycyjnej zakładu na obszarach oznaczonych w § 1.

§ 8. Kaucję w myśl niniejszego rozporządzenia ma się złożyć po raz pierwszy za rok 1921. Dane potrzebne do ustalenia kaucji za r. 1921 wraz z planem pokrycia należy przedłożyć do 31 maja 1922 r. W razie niezastosowania się do niniejszego postanowienia wejdą w życie postanowienia § 3 ust. 3.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 9 lutego 1920 r. (Dz. U. R. P. № 24, poz. 145).

Minister Skarbu:

Michalski

317.

Rozporządzenie Ministra Skarbu i Ministra Sprawiedliwości

z dnia 13 maja 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu celem wykonania ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli.

Na mocy art. 18 ustawy z dn. 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 38, poz. 313), oraz art. 2 ustawy z dnia 7 kwietnia 1922 r. w przedmiocie zniesienia

Ministerstwa b. Dzielnicy Pruskiej (Dz. U. R. P. № 30 poz. 247) zarządza się co następuje:

I. Terminy. Weksle blanco.

(do art. 1, 8, 12—15 ustawy).

§ 1. Terminy, ustanowione w artykułach 1, 8, 12—15 ustawy o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. z 1922 r. № 38, poz. 313) liczą się w następujący sposób:

Termin, określony pewną ilością lat lub miesięcy, kończy się w dniu odpowiadającym kalendarzowo temu, od którego termin biegnie (np. termin trzymiesięczny, rozpoczynający się dnia 10 stycznia, upływa z dniem 10 kwietnia). Jeśli takiego dnia nie ma w ostatnim miesiącu, termin kończy się w ostatnim dniu tego miesiąca (np. termin trzymiesięczny, rozpoczynający się dn. 30 listopada, upływa z dniem 28 lutego).

Do terminu, określonego pewną ilością dni, nie wlicza się dnia, od którego termin biegnie (np. przy wekslu, wystawionym zagranicą, otrzymanym dnia 1 stycznia, termin ośmiodniowy, wyznaczony do uiszczenia opłaty, upływa z dniem 9 stycznia).

(do art. 1 ustęp trzeci)

§ 2. Weksle, wystawione bez określenia kwoty długu, opłaca się stawką pojedynczą lub podwójną, stosownie do terminu płatności weksla. Jeśli weksle takie nie zawierają daty wystawienia i płatności, albo jednej z tych dat, uiszcza się zgóry podwójną stawkę (art. 1 ustęp czwarty ustawy).

W razie wpisania na wekslu, niewypełnionym kwotą długu, sumy wyższej niż 500.000 mk. wysokość dopłaty zależy również od terminu płatności weksla.

Uzupełnienie weksla blanco kwotą długu niższą, jak 500.000 mk. nie wpływa na zmniejszenie uiszczonej pierwotnie opłaty.

II. Podstawa obliczenia.

(do art. 6).

§ 3. Sumy pieniężne, które służą za podstawę obliczenia opłaty, wyrażone w walucie zagranicznej, przelicza się na marki polskie według przeciętnego kursu giełdy warszawskiej w jednym z dwóch dni poprzedzających dzień, w którym powstał obowiązek uiszczenia opłaty; wybór dnia służy płatnikowi. O ile w dniach tych nie było notowania, dokonuje się przeliczenia według kursu, ustalonego po raz ostatni w ciągu okresu sześciomiesięcznego, poprzedzającego dzień wskazany.

Jeśli w powyższym okresie czasu nie było notowania, przyjmuje się wartość walut zagranicznych na podstawie wartości podanej przez obowiązującego do uiszczenia opłaty. Władza skarbową może jednak zażądać od płatnika przedstawienia zaświadczenia jednej z giełd, czynnych w Rzeczypospolitej, że wartość podana równa się rzeczywistej, lub może ustalić tę wartość w drodze dochodzeń, przeprowadzonych z urzędu.

W przypadkach, przewidzianych w art. 1 ustęp trzeci i w art. 8 ustęp pierwszy, punkt 2) ustawy, za

dzień powstania obowiązku do uiszczenia opłaty uważa się — w celu ustalenia wartości walut zagranicznych — dzień faktycznego uiszczenia opłaty; jeśli opłaty w ustawowym terminie ośmiodniowym nie uiszczono — ostatni dzień tego terminu.

III. Sposób uiszczenia opłat.

(do art. 9 ustawy).

Blankiety wekslowe.

§ 4. Opłaty stemplowe od weksli, wystawionych w granicach Rzeczypospolitej, uiszcza się zasadniczo przez użycie urzędowych blankietów wekslowych.

Opis, kategorie i sposób wymiany blankietów podane są w oddzielnym rozporządzeniu Ministra Skarbu.

Użycie i skasowanie znaczków stemplowych.

§ 5. Jeśli do wystawienia weksla w granicach Rzeczypospolitej (art. 8 ustęp pierwszy, punkt 1 ustawy) ma być użyty urzędowy blankiet wekslowy, niepokrywający w zupełności opłaty, przypadającej od weksla, to część, której jeszcze brakuje, uiszcza się przez naklejenie znaczków stemplowych, odpowiedniej wartości na blankiecie, na którym ma być wystawiony weksel, i przez skasowanie tych znaczków pieczęcią urzędową.

Znaczki stemplowe nakleja się na odwrotnej stronie blankietu wzdłuż górnego, węższego jego brzegu, rozpoczynając od strony lewej ku prawej, jedno obok drugich bez odstępów, a następne w ten sposób w drugim szeregu pod tamtymi. Dwa brzegi pierwszego znaczka stemplowego muszą się pokrywać z lewym i górnym brzegiem blankietu.

Kasowania znaczków stemplowych dokonywają kasy skarbowe.

Skasowanie nie może być przedsięwzięte, jeśli na blankiecie przeznaczonym do wystawienia weksla, jest już podpis wystawcy, przyjemcy, lub indosanta albo jakiegokolwiek innej osoby. Wyjątki od tej zasady wskazane są w §§ 6 i 7 niniejszego rozporządzenia.

Znaczki stemplowe kasuje się przez odcisnięcie pieczęci urzędowej w ten sposób, aby część odcisku pozostała na znaczku a część na otaczającym go papierze lub na sąsiednim znaczku.

Datę skasowania, o ile nie jest uwidocznioma przez odcisk pieczęci, wpisuje urząd kasujący na każdym znaczku cyframi, atramentem lub ołówkiem atramentowym.

§ 6. Przepisy § 5 należy analogicznie stosować w razie użycia nieurzędowych blankietów wekslowych lub zwykłego papieru do wystawienia weksla w granicach Rzeczypospolitej a także — z wyjątkiem przepisu, zawartego w ustępie czwartym, zdanie pierwsze tegoż § 5 — w przypadkach, określonych w art. 8 ustęp pierwszy, punkt 2) i ustęp drugi, punkt 1) i 2) ustawy t. j. przy uiszczaniu opłaty od weksli, wystawionych zagranicą, oraz od weksli, płatnych za okazaniem lub w pewien czas po okazaniu, a nieprzedstawionych do zapłaty z upływem trzech

miesiący od daty wystawienia, i od weksli z oznaczonym terminem płatności, nieprzedstawionych do zapłaty z upływem trzech miesięcy od daty wystawienia. O ileby w tych przypadkach nie można było nakleić znaczków stemplowych na odwrotnej stronie weksla u góry, z powodu zapisania tej części papieru, nakleja się je bezpośrednio pod ostatnim wierszem pisma w taki sposób, aby ponad znacznikiem stemplowym nie pozostało miejsce wolne do napisania indosu lub innego dopisku.

§ 7. Przez naklejanie znaczków stemplowych na pierwszej stronie weksla i skasowanie ich pieczęcią urzędową w sposób, wskazany w §§ 5 i 6 zdanie ostatnie niniejszego rozporządzenia, uiszcza się również opłaty stemplowe od umieszczonych na wekslu prolongat (art. 4 i 8 ustęp drugi, punkt 3) ustawy).

§ 8. Naklejenie znaczków stemplowych na innym miejscu lub skasowanie ich przez samego płatnika albo przez urząd do tego nieupoważniony, będzie uważane za niedopełnienie obowiązku opłaty stemplowej.

Uiszczanie opłat w gotówce.

§ 9. Opłatę stemplową od weksla lub prolongaty można uiszczyć także w gotówce przez wniesienie do kasy skarbowej.

Wpłata następuje na podstawie deklaracji, która ma zawierać:

- 1) imię i nazwisko płatnika i miejsce jego zamieszkania,
 - 2) kwotę wpłaconej opłaty, wyrażoną cyframi i słowami,
 - 3) cel wpłaty.
- W punkcie 3) należy wyszczególnić:
- a) datę wystawienia weksla lub zamieszczenia prolongaty,
 - b) termin płatności weksla lub czas prolongaty,
 - c) kwotę długu wekslowego.

Kasa skarbową zamieszcza pokwitowanie na odwrotnej stronie weksla, a w braku miejsca, na przedłużku (allonge).

§ 10. W sposób, wskazany w § 9 niniejszego rozporządzenia, należy uiszczyć opłatę w przypadku określonym w art. 13 ustawy, bez względu na jej wysokość.

Uiszczanie opłat stemplowych od dokumentów, podlegających takiej samej opłacie jak weksle.

§ 11. Postanowienia §§ 5 do 10 niniejszego rozporządzenia stosują się również do dokumentów, wymienionych w art. 17 ustęp pierwszy ustawy, oraz do tych przekazów, które wedle art. 17 ustęp drugi ustawy podlegają takim samym opłatom jak weksle.

Uiszczanie opłat od czeków.

§ 12. Od czeków, które wedle art. 17 ustęp drugi zdanie pierwsze ustawy, podlegają opłacie stałej w kwocie 5 mk., uiszcza się opłatę znaczkami stemplowymi przez naklejanie ich na odwrotnej stronie czeku i przez ich skasowanie.

Uiszczenie ma nastąpić przy czekach, wystawianych w granicach Rzeczypospolitej, przed ich wy-

stawieniem, a przy czekach, wystawionych zagranicą, przed upływem dni 8 od chwili otrzymania czeku z zagranicy, a w każdym razie przed przedstawieniem go do zapłaty, względnie przed puszczaniem go w obieg przez pierwszego nabywcę.

Skasowanie znaczków stemplowych następuje przez wpisanie na znaczkach stemplowych daty skasowania i nazwiska lub firmy wystawcy czeku, a przy czekach zagranicznych daty skasowania i nazwiska lub firmy pierwszego nabywcy, przyczem część nazwiska lub firmy winna przechodzić na papier otaczający znaczek.

Celem ułatwienia wskazanego wyżej sposobu uiszczania opłat od czeków, władza skarbową może zezwolić firmom, uprawnionym do przyjmowania pieniędzy na cudzy rachunek, na pobór tych opłat od klientów już przy wydaniu im swych blankietów czekowych.

Sposób poboru opłat, terminy wpłacania ich do kas skarbowych i t. d., określone będą w udzielonych zezwoleniach.

Podania o zezwolenie należy składać u władzy skarbowej I instancji.

Zezwolenia na bezpośrednie uiszczanie opłat (należności) stemplowych od czeków, udzielone na zasadzie dotychczas obowiązujących przepisów, tracą swą ważność z dniem wejścia w życie ustawy.

IV. Przepisy kompetencyjne.

(do art. 11, 12 i 14).

§ 13. Wymierzenie opłaty i kar pieniężnych, przewidzianych w art. 11 ustawy, należy do zakresu działania władzy skarbowej I instancji, u której należy także składać prośby o zwrot opłaty lub zapłaconej kary pieniężnej.

Decyzje, orzekającą odebranie uprawnienia handlowego lub przemysłowego (art. 11 ustęp trzeci ustawy) na terenie b. zaboru rosyjskiego, może jedynie wydać na wniosek władzy skarbowej II instancji ta władza przemysłowa, do której należy udzielać jednoznacznych uprawnień; w zastosowaniu zaś do innych kategorii uprawnień, których wydawanie należy do kompetencji władz skarbowych,—władza skarbową II instancji w porozumieniu z władzą przemysłową II instancji.

Na terenie b. zaboru austriackiego i pruskiego odnośną decyzję wydaje władza przemysłowa II instancji na wniosek władzy skarbowej II instancji.

§ 14. Odwołanie od nakazu płatniczego, od orzeczenia w przedmiocie kary pieniężnej oraz od decyzji odmownej na prośbę o zwrot opłaty należy wnieść do władzy skarbowej I instancji w ciągu miesiąca od dnia doręczenia nakazu lub decyzji. W tym samym terminie należy wnieść do władzy skarbowej II instancji odwołanie od decyzji, orzekającej odebranie uprawnienia handlowego lub przemysłowego.

Orzeczenie na odwołanie, określone w ustępie poprzednim, zdanie ostatnie, wydaje Ministerstwo Przemysłu i Handlu lub Ministerstwo Skarbu, w zależności od pochodzenia decyzji pierwotnej, uwzględniając warunek wzajemnego porozumienia.

§ 15. O ile w ustawie lub w rozporządzeniu niniejszem jest mowa o „władzy skarbowej I instancji”, należy przez to rozumieć: w Warszawie—I urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych; w Łodzi — II urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych; na pozostałym obszarze b. dzielnicy rosyjskiej urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych; na obszarze b. dzielnicy austriackiej—dyrekcję okręgu skarbowego lub urząd wymiaru należytości; na obszarze województwa pomorskiego—urząd skarbowy podatków bezpośrednich i opłat skarbowych, a na obszarze województwa poznańskiego, aż do czasu utworzenia takich samych urzędów, urząd opłat stemplowych i podatku spadkowego w Poznaniu.

O ile w rozporządzeniu niniejszem jest mowa o władzy skarbowej II instancji, należy przez to rozumieć izbę skarbową, a na obszarze Śląska Cieszyńskiego—Dyrekcję Skarbu w Cieszynie.

Przepisy końcowe.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie jednocześnie z ustawą z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. r. 1922 № 38, poz. 313).

Jednocześnie z wejściem w życie tej ustawy, jako z nią sprzeczne przestają obowiązywać następujące przepisy dekretu № 446 Prezesa Tymczasowej Komisji Rządzącej Litwy Środkowej z dnia 27 grudnia 1921 r. w przedmiocie podatku stemplowego (D. Urz. T. K. R. z r. 1922 № 1 (51), a mianowicie artykuły 22 i 23, — ten ostatni, o ile dotyczy opłat stemplowych od od weksli.

Minister Skarbu:

Michalski

Minister Sprawiedliwości:

Sobolewski

Minister Przemysłu i Handlu:

Stefan Ossowski

318.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 13 maja 1922 r.

w przedmiocie blankietów wekslowych.

Na mocy art. 9 ustawy z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. r. 1922 № 38, poz. 313) zarządza się co następuje:

§ 1. W celu ułatwienia uiszczenia opłat stemplowych od weksli wprowadza się urzędowe blankiety wekslowe.

Narazie wypuszcza się w obieg 16 kategorii blankietów, wymienionych w spisie, załączonym do niniejszego rozporządzenia.

Blankiety te mają wymiar 28×11,5 cm. Rysunek blankietu (wymiar 9,8×3,5 cm.) przedstawia kompozycję giloszową, składającą się z kół i linii.

W górnym kole na tle amarantowym umieszczony jest herb Rzeczypospolitej Polskiej, w dolnym zaś na tle falistych, amarantowych linii, cyfra i napis „Marek”. Pomiedzy kołami pośrodku rysunku, na czarnym tle znajduje się napis „Opłata stemplowa” i cyfra oraz wyraz „marek”.

Po lewej stronie rysunku umieszczony jest tekst pismem angielskim: „Blankiet przy sumie weksla

do mk. p. z terminem sześciomiesięcznym

do mk. p. z terminem trzymiesięcznym”.

Z prawej strony u góry blankietu znajduje się napis „Cena mk. p.”.

Cyfry zmieniają się zależnie od wielkości sumy i opłaty stemplowej.

Całość rysunku na blankiecie utrzymana jest w kolorze cielisto-czarnym.

§ 2. Sprzedaż blankietów skuteczniają po cenach uwidocznionych na blankietach kasy skarbowe i dystrybutorzy, upoważnieni przez urząd skarbowy podatków i opłat stemplowych (dyrekcję okręgu skarbowego) do sprzedaży znaczków stemplowych za prowizją.

§ 3. Zepsute blankiety wekslowe mogą być wymieniane na nowe blankiety tej samej kategorii lub innych kategorii, pokrywające wartość wymienionego blankietu wraz z nalepionymi na nich znaczkami stemplowymi, jednak pod warunkiem, że na wekslu niema jeszcze żadnego podpisu.

Prośby o wymianę (wolne od opłaty stemplowej) wraz z mającymi się wymienić blankietami należy składać: na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i pruskiej — w tym urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych (w Warszawie w I, w Łodzi w II urzędzie skarbowym, a na obszarze b. dzielnicy austriackiej — w tej dyrekcji okręgu skarbowego (urzędzie wymiaru należytości), w których okręgu petent mieszka.

W prośbie należy wymienić dokładnie ilość sztuk blankietów i ich kategorie, a ewentualnie także ilość sztuk i wartość nalepionych znaczków stemplowych, oraz dokładny adres petenta.

Przy wymianie blankietów i znaczków stemplowych potrąca się kosztą produkcji, których wysokość podaną będzie w obwieszczeniach, zamieszczonych w urzędach skarbowych i kasach skarbowych.

Przeciw orzeczeniu odmownemu na prośbę o wymianę można się odwołać w ciągu miesiąca, licząc od dnia następnego po doręczeniu orzeczenia, do izby skarbowej — a na Śląsku Cieszyńskim do Dyrekcji Skarbu w Cieszynie.

Odwołanie należy wnieść do tego urzędu, który wydał odmowne orzeczenie.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą jednocześnie z ustawą z dnia 26 października 1921 r. o opłatach stemplowych od weksli (Dz. U. R. P. r. 1922 № 38, poz. 313).

Minister Skarbu:

Michalski